

Baş redaktordan

Bu xatirənin nə az, nə çox, düz 47 yaş var. Və hər dəfə avqustun 20-si gələndə təbəssümlə yada salıram. 1968-ci ildə orta məktəbi bitirib jurnalist olmaq arzusu ilə sənədlərimi Bakı Dövlət Universitetinə vermişdim. Başqalarının üç "5"-lə müsabiqədən keçə bilmədiyini fakultəyə daha iki mühacir övladı ilə yanaşı mən də dörd "4" -lə qəbul olunaraq birinci kursu

tabçamız var, nə də təqaüd alırıq". "Darıxma, - dedi. - Yerini yiyəsi gəlib. Probleminiz həllini tapar"

Leksikonunda tələbə üçün "2-3" qiymətləri olmayan Mir Cəlal müəllimin sözləri ürəyimi dağa döndərdi. Bayaqqı ümitsizlikdən əsər-əlamət qalmadı. "Yerin yiyəsi" sözlərinə gəldikdə isə bunun tam mənasını dərk etməyimə illər lazım gəldi.

miş Neftçala rayonunun hər sahədə ali təhsilli mütəxəssislərə ehtiyacı olduğunu vurğulayıb. Təyinatımı Bakıya, doğulduğum Gəncəyə deyil, həmin bölgəyə aldım. "Gündoğar" ("Oktyabr bayrağı") qəzetinin ilk sayının çıxarılmasında iştirak etdim. Müdiri olduğum şöbə 1975-ci ildə SSRİ Jurnalistlər İttifaqının üçüncü mükafatına layiq görüldü.

47 il əvvəlin xatirəsi, yaxud yerin yiyəsi gəlməsəydi...

baş vurmışdım. Amma xəbərimiz yox idi ki, tələbə təleyimiz sual altındadır.

Moskva iranlı mühacir övladlarına bu sahədə güzəştlerini ləğv etsə də "bəlkə də düzəldi" ümidi ilə bizə rektorluqdan bədxəbər verilməsini rəva görməmişdilər. Başqalarının tələbə biletinə, qiymət kitabçasına həssədlə baxırdıq. Aldığımız qiymətlər siyahıdan kənar cədvəllərə yazılırdı. Təqaüdün dadı nədir, hələ bilmirdik.

Təsəlli məqsədilə universitetin filologiya fakültəsinin o vaxt yerləşdiyi indiki İqtisad Universitetinin binasının ikinci mərtəbəsinə qalxdım. Çətinliyə düşəndə çoxlarının köməyinə çatan görkəmli alim, filologiya elmləri doktoru, professor, tənqidçi, yazıçı Mir Cəlal Paşayevlə rastlaşdım. Ərdəbilin Əndəbil kəndində dünyaya gəlmiş qayğıkeş insan bizi hər görəndə alnımızdan öpər, "Sizdən ata yurduyum nəfəsini alıram" - deyirdi. Səmiyyətlə görüşüb əlini çiynimə qoydu: "Hə ərdəbilli bəlası, yenə boksla məşğulsan" - soruşdu. Məni ali məktəbdə sərbəst üsulla güləşdə qazandıgım uğurlara görə tanışlar da o elə həmişə bokscu adlandırır. "Bəli,-dedim. - Amma kürəyimizi elə yerə vurmuyublar ki, özümüzə gələ bilək. Bir ildir fakültədə oxuyuruq, fəqət nə tələbə biletimiz, qiymət ki-

Oktyabrda rektorluğa dəvət olunduq. Tələbə biletini və qiymət kitabçasını verdilər. "Qiymətləri özünüz yazdırarsınız, kassaya gedin bir illik təqaüdünüzü alın", - dedilər. Onda tələbə mühacir övladlarına ali məktəblərdə 28, yaxud 35 manat verilməsindən asılı olmayaraq Qızıl Aypara Cəmiyyəti həmin məbləği 50 manata çatdırırdı. Sonralar öyrəndim ki, bizim kimi iranlı mühacir ailəsinə məxsus yüzlərlə tələbənin də belə həyəcanlarını sevinc əvəzləmişdi. Bu xeyirxahlığın səbəbkarı, Mir Cəlal müəllimin təbircə desək, Azərbaycan KP MK-nın iyul plenumunda birinci katib seçilmiş Heydər Əliyev idi. Ulu Öndərin bir il sonra dağ rayonları üçün nəzərdə tutulan limitdən 50 yerin Moskvadan iranlı mühacir övladlarına ayrılmasına müvəffəq olmasından yalnız 20-30 il sonra xəbər tutacaqdıq.

Aldığım 600 manatı (o vaxt böyük pul idi) anama verdim. O isə gələcək gəlini üçün qızıl əşyalara xərclədi. Özünə qismət olmasa da bacılarım nişanda gələcək həyat yoldaşının boyun-boğazını bəzədilər...

O vaxtdan daxilimdə şüurlu, məntiqi Heydər Əliyev sevgisi, sədaqəti var. 1973-cü ildə universiteti bitirəndə dekanlıqdan bildirdilər ki, respublika rəhbəri çıxışında yeni yaradıl-

Sonra Salyan rayon "Qələbə" qəzeti, iranlı mühacirlər arasında birinci "Qızıl qələm", onlarca mükafatlar, 13 illik Bakı həyatı. 2002-ci ildə Ulu Öndəri "Jurnalistlərin dostu" adına layiq bilən respondentlərin sırasında olmağım, mükafatın təqdim edildiyi mərasimdə ilk dəfə onunla üz bəzəyən dayandıgım anlar...

Bakıda öyrəndim ki, xalqın tələbi ilə Azərbaycanın sükanı arxasına yenidən keçən Heydər Əliyev cəmiyyəti bir ay gec hakimiyyətə qayıtsa idi, cəmiyyətimizin bütövlükdə inzi-bati binası AXC-nin qoluzorlu-ları tərəfindən tamamilə işğala məruz qalacaqdı. Onun iranlı mühacirlərə sayğı nümunələri saysız-hesabsızdır, tədqiqatçı-larına ehtiyac duyur.

Bu sətirləri Azərbaycan Respublikasının Prezidenti Cənab İlham Əliyevin üç il əvvəl jurnalistlər üçün tikdirdiyi binadan mənə verdiyi üç otaqlı mənzilimdən Xəzəri və Bibi-həybat məscidini seyr edə-ədə yazıram. Bakıya boş əllə gəlmişdim, əməkdar jurnalistəm, evsizlik xiffətini çəkmirəm. Bir sözlə, bu ölkənin özünü xoşbəxt sayan, saysız-hesabsız xeyirxahlıq nümunələrindən bəhrələnen iranlı mühacir övladlarından biriyəm. "Jurnalistlərin dostu"nun yeni seçimlərində anketimdə yalnız bir ad qeyd olunub: Azərbaycan Respublikasının Prezidenti İlham Əliyev.

43 ildir ki, jurnalistikadayam. Uğurlarım bir ömürlük xatirəyə bəs edir. Fikirləşirəm ki, görən respublikaya 47 il əvvəl Mir Cəlal müəllimin vurğuladığı kimi "Yerin yiyəsi" gəlməsəydi Azərbaycanın gələcək taleyi necə olacaqdı, mən harada, hansı sahədə idim?!

Rəhim Hüseynzadə
"Mühacir" qəzetinin
baş redaktoru

Şamaxıdan məktub

Azərbaycan idmançıları yeni tarix yazdılar

Braziliyanın Rio - de Janeyro şəhərində keçirilən XXXI Yay Olimpiya Oyunları başa çatdı. Müstəqil Azərbaycan Respublikasının idmançıları 1991-ci ildən bəri iştirak etdikləri sayca 7-ci olimpiadada daha yüksək nəticələr qazandılar. 1 qızıl, 7 gümüş, 10 bürünc medal əldə edən komandamız 207 ölkə arasında 39-cu yeri tutmaqla Azərbaycan idmanının yüksələn xətlə inkişafda olduğunu bir daha sübuta yetirdilər. İndi atletlərimiz Vətənə qayıdılar. Onları qəzetimiz vasitəsilə təbrik etmək istəyənlərin sayı isə kifayət qədərdir.

Qısa məlumat:

R.Əkbərinin qısa tərcümə-halı. 45 yaş var. Dəfələrlə Azərbaycan birinciliklərinin ağır çəki dərəcəsinə çempionu və mükafatçısı olmuş Məmməd Əkbərinin oğludur. Şamaxıda 4 sayılı məktəbin 8-ci sinfini bitirib. Bakıdakı idman təmayüllü internat məktəbində orta təhsil alıb. 1994-cü ildə Dövlət Bədən Tərbiyəsi İnstitutunda ali təhsilini başa vura-raq Şamaxı UGİM-də məşqçilik fəaliyyətinə başlayıb. 2 il sonra bacarığı və işgüzarlığı nəzərə alınaraq həmin məktəbə direktor təyin olunub.

Bu gün də həmin vəzifədə çalışır. Sərbəst üsulla güləşdə Azərbaycan çempionudur. 1990-cu ildə milli güləş üzrə respublika birinciliyinin mütləq çəkiddə qalibidir. 1989-cu ildə SSRİ birinciliyində fəxri kürsünün üçüncü pilləsinə qalxan Rövşən Əkbərinin parlaq nəticələri sırasında Avropa çempionu Anzor Ersunayev, 1990-cı ilin dünya çempionu, son olimpiya oyunlarında Rusiyanın sərbəst güləş üzrə komandasının baş məşqçisi R.Tedeyev üzərində qələbələri xüsusi yer tutur.

Desəm ki, son iki həftənin həyəcanlarını mən də bütün ölkə ictimaiyyəti ilə bərabər yaşamışam, bunu səmimi qəbul edin.

Çünki digər yarışlardan fərqli olaraq olimpiadalar həm yaşının qədimliyinə, həm də nüfuzuna görə hamısından öndədir. Diqqət yetirin, Rio-de Janeyroya 207 ölkə təmsilçilərini göndərmişdir. Onlar dünyanın ən mötəbər yarışında mükafat almaq iddiasını ortaya qoydular. Ölkəmiz London olimpiadası ilə müqayisədə daha geniş tərkibdə - idmanın 18 növü üzrə 56 idmançı ilə təmsil olundu. Ektranda hansı növdə yarışmanın göstərilməsinə fərq qoymadan atletlərimizlə bərabər eyni hissləri keçirdik. Çünki idmançı arxasında geniş həmrəylik hiss edəndə daha nikbin olur, özünü qələbəyə kökləyir.

Komandamız müxtəlif ətərlə 18 medal qazanaraq ümumi hesabda 39-cu oldu. Əgər hesablama medalların sayına görə aparılırdı 15-ci olardıq. Bu isə onu göstərir ki, Azərbaycan Respublikasının Prezidenti Cənab İlham Əliyevin rəhbərlik etdiyi Milli Olimpiya Komitəsinin həyata keçirdiyi idman siyasəti özünü yüksələn xətlə inkişaf edən tendensiya olduğunu təsdiqləyib.

Söz yox ki, medal qazanan hər təmsilçimiz qəhrəmandır. Taekvondoçumuz Radik İsayevin qızılına, cüdoçularımız Rüstəm Orucovun, Elmar Qasımovun, bokscu Lorenzo Sotomayorun, kanoeçisi Aleksandr Demyamenkonun gümüşünə, 10 bürüncə də eyni prizmadan yanaşıram. Etiraf edirəm ki, güləş yarışlarında özümü də sanki xalça üzərində hiss edirdim.

Sağ olsunlar, onlar da parlaq zəfərlərə imza atdılar. Sərbəst üsulla güləşlərdən Toğpulla Xetaqın gümüşü, Hacının, Cəbrayılın və Şərifin bürüncləri bu növdə komandamızı ümumi hesabda birinci yerə çıxardı. Baxmayaraq Rusiya, İran, ABŞ, Gürcüstan, Türkiyə və Monqolustanın da bütün çəkilərdə təmsilçiləri var idi, Azərbaycan güləşçiləri daha güclü olduqlarını isbat etdilər.

Yeri gəlmişkən yunan-roma güləşçilərimiz də onlara bəslənən etimadı doğrultdular.

İstərdim şanlı naliyyətlərə görə Prezidentimiz İlham Əliyevlə yanaşı bütün Azərbaycan xalqını təbrik edirəm. Göz açınca görəyik ki, Tokio olimpiadasıdır. Mən də bu baxımdan məsuliyyətimi yaxşı bilirəm. Çalışacağıq ki, olimpiya hərəkatının layiqli davamçıları sırasında bizim də yetirmələrimiz olsunlar.

